

I øvrigt har man ment at burde bibeholde Bestemmelsen i den tidligere Form, skønt Sundhedsstyrelsen har fremhævet det ønskelige i, at Prøver — i alt Fald under visse Forhold — kunde udtages ved sagkyndige Personer i Stedet for af de stedlige Politibetjente, der ikke er fortrolige med de Hensyn, der bør tages ved Prøveudtagelsen.

Man mener, at hvis det maatte vise sig nødvendigt, kan man ved den i § 3 omhandlede Bekendtgørelse give Regler, der kan sikre den fornødne Sagkundskab ved Udtagelsen.

§ 5.

I den nugældende § 5 findes blandt andet Hjemmel til Indskriden overfor Personer, som „forfalsker“ Levnedsmidler. Dette omfatter formentlig den, der enten tilsætter en Vare et for denne fremmed Stof eller blander i den udover de brugelige Grænser et vel ikke fremmed, men dog kun i visse mindre Kvanta i Varen forekommende Stof eller omvendt borttager fra Varen noget af det, som skal findes i den, alt under Forudsætning af, at Varen derved bliver daarligere.

Det har imidlertid vist sig, at denne Bestemmelse for saa vidt maa anses utilstrækkelig som der er forefaldet Tilfælde, hvor Spørgsmaalet om Forringelse er blevet afgjort udelukkende med Henblik paa den paagældende Vares Værdi som Næringsmiddel og ikke paa dens egen Art som netop det Levnedsmiddel, med hvis Navn den betegnes.

Efter hvad der er forebragt Ministeriet, har saaledes en Sennepsfabrikant, som blandede Ærtemel i Sennep og solgte Blandingen som Sennep, friet sig ved at gøre gældende, at Ærtemel har større Næringsværdi end Sennep, medens Forholdet i Virkeligheden er det, at Brugs- eller Nytteværdien af Sennep, der ikke er et egentlig Næringsmiddel, men et Krydderi, forringes ved Tilblanding af et Stof, der i det Øjemed, hvor Sennep anvendes, er fuldstændig værdiløst.

For at forebygge saadant, kunde man tænke sig indføjet i den nugældende Lovs i Forslaget gentagne Regler en Bestemmelse f. Eks. om, at Forfalskning ogsaa skal anses at foreligge, naar et Levnedsmiddels Brugs- eller Nytteværdi efter dets specielle Art forringes, selv om dets Salgs- eller Næringsværdi i Almindelighed ikke berøres ved den skete Behandling; men bl. a. under Hensyn til, at Straffelovskommissionen maa antages til sin Tid at ville

fremkomme med Forslag, om en rationel Fastsættelse af Forbrydelsesbegreberne ogsaa for de i denne Lov omhandlede Forhold, har man ment ikke at burde foreslaa nogen Forandring paa dette Punkt, der ogsaa tør antages at være af mindre Betydning i alt Fald med Hensyn til de sanitære Formaal, der i første Række tilsigtes med nærværende Lov.

ad § 6.

I de efter sidste Revision af Loven forløbne Aar har det forskellige Gange vist sig at denne Paragrafs Regel har svigtet i Tilfælde, hvor det var ønskeligt, om den havde fundet Anvendelse.

Sagerne er ofte opkomne i Anledning af forfalskede Varer, som er indførte fra Udlandet, og i saadanne Tilfælde har det ofte vist sig umuligt at godtgøre, at vedkommende Forhandler var vidende om, at Stoffet var undergaaet nogen af de i § 5, første Stykke, nævnte Behandlinger, hvilket efter Affattelsen af § 6 er en Betingelse for, at han kan rammes.

Forhandlerne henviser til deres Importør og denne atter til, at de udenlandske Firmaer har garanteret rene og ublandede Varer.

Af den ad § 5 nævnte Grund mener man dog at burde foreslaa Paragraffen væsentlig i den tidligere Form.

Man har imidlertid ændret Redaktionen noget. Særlig har man indføjet Ordene: „samt paa den eventuelt udstede Faktura“, da der haves Eksempler paa, at Detailhandlere, der maa antages godt at have kendt Varens særlige Beskaffenhed og overfor hvem det ikke kunde bevises, at Etiketter med Deklaration vare medfulgte fra Grosserereren, have friet sig ved at henviser til, at der ikke stod noget paa Fakturaen om Varens særlige Beskaffenhed.

Man har fundet det rigtigt at nedsætte Bødens Minimum til 2 Kr., idet man har Grund til at tro, at Paragraffen ofte ikke bringes til Anvendelse, fordi Minimum, 50 Kr., er for højt.

Maksimum for Bøderne er det samme, der findes i den i forskellige Retninger næststaaende Lov Nr. 70 af 27. April 1894 om Straf for Brugen af urigtige Varebetegnelser, og derved har man forment at burde blive staaende, uanset at „De samvirkende Detailhandlerforeninger i Danmark“ har udtalt sig med, at de Bøder, som idømmes efter Loven om Undersøgelse af Levnedsmidler, selv i graverende Tilfælde formenes at være for smaa.